

KIS LAP

KORCSOLYÁZÁS. (Lásd a 397. lapon.)

XXVII. kötet, 25. szám.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.
Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

1884. december 21-én.

LILIKE VÉDENCZE.

— Nagyvárosi történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

LILIKE a kezét nyujtotta. A fiu megfogta s mint jó barátok szoritottak kezét.

— De még nem tudom, hol vagyok, kinek köszönhetem megmentésemet, szólt aztán Lilike.

— Az én nevem Tamás, iskolába járok és itt lakom édes anyámmal, a ki özvegy asszony; az apámat Borsos Jánosnak hívták. Egyebet nem tudok mondani, ha csak azt nem, hogy nem vagyunk ugyan gazdagok, de elégedetten élünk, s majd ha nagy leszek, igyekezni fogok meghálálni jó anyácskámnak a sok jót, melyet velem tesz. Mert áldozatába kerül ám, hogy engem iskolába járat.

— Te ugyan jó fiu vagy, Tamás. Szeret is a mamád, ugy-e? Oh, engem is szeret a mamácskám és most bizonyosan aggódik miattam, nem tudja hova lettem.

— De hát mit is csináltál az utcán köpönyeg, kalap nélkül? kérdé Tamás.

— Oh, az hosszu történet, és borzasztó történet... még most is szinte reszketek, ha arra a Boglyas Katára gondolok. Hallgasd csak, mindjárt elmondom.

De nem mondhatta el, mert épen ekkor nyílt meg az ajtó s egy nyájas arczu öreges nő lépett be egy ősz ural. Lilike mindjárt kitalálta, hogy a nő Borsosné, a Tamás anyja, az ősz ur pedig az orvos. Illedelemtudó leányka levén, gyorsan fölkelte a pamlagról és nyájasan köszönve, mondá:

— Nagyon sajnálom, jó néni, hogy miattam annyit fáradott. Hála Istennek, nincs semmi bajom... csak elestem, elájultam, de már elmúlt.

— Annál jobb, édes gyermekem. De azért az orvos ur mégis meg fog vizsgálni.

A jó öreg doktor meg is vizsgálta és kijelentette, hogy a kis leánynak csakugyan nincsen semmi baja. Tamás és anyja úgy örültek ennek, mintha Lilike az ő családjok tagja lett volna. A doktor nyájasan elbucsuzott, Lilike pedig illedelmesen mondá:

— Nagyon szépen köszönöm sziveségöket, de most még valamire kérném... szeretnék mentül hamarább haza jutni, mert jó szüleim már bizonyosan nyugtalankodnak, keresnek.

— Hát már régen elmentél hazulról, kis leányom?

— Oh, mindjárt ebéd után... Zoltánnal mentünk apácskához s ígértük, hogy pár percz mulva otthon leszünk... most pedig már késő este van, ugy-e?

— Bizony már későre jár az idő. No de még nem nagyon. Mindjárt haza visszünk, kedvesem, csak mondd meg, mi a neved és hol laktok?

Lilike megmondta s alig nevezte meg atyját, Borsosné és fia nagyon megváltoztak, egyszerre igen nagy tisztelettel tekintettek a kis leányra.

— A gazdag, derék jó Torjai ur leánykája! szólt Tamás ijedten. Én csak úgy beszéltem a kisasszonykával, mint holmi pajtásommal, még tegeztem is! Ugy-e nem haragszik azért Lilike kisasszony?

— Mi jut eszedbe! felelé Lilike nevetve. Ezután is jó pajtások leszünk.

— De az Istenért, kedves gyermekem, hát mi történt, hogy jutott olyan állapotba, hogy kalap, köpönyeg nélkül hevert az utcán, messze jó szülei lakásától?

— Az bizony kellemetlen história, egy kicsit magam is hibás vagyok benne.

Lilike elmondta röviden az egész gonosz történetet s a jó Borsosné ijedezve hallgatta, Tamás pedig tüzesen kiáltá:

— Jaj, csak én azt tudnám, hol van az a Boglyas Kata! Majd adnék én neki!

— Csakhogy nem tudjuk ám! szólt Lilike. Aztán mondta is, hogy hiába mondom el, rajta nem lehet kifogni. Oh, nem hiába mondta az én szegény Iluskám, hogy az nagyon gonosz, ravasz asszony.

— No majd megvállik, mi lesz a vége, szólt Borsosné. De most már siessünk, hogy Lilike kisasszony mentül előbb haza jusson, szülei bizonyosan nagyon aggódnak miatta. Itt a szomszédoknak van leánykája, attól kérek kölcsön kalapot és felöltőt. Te meg, Tamás, szaladj bérkocsiért, gyalog nem vihetjük Lilike kisasszonyt olyan messzire.

A kocsi csakhamar ott állt a kapu előtt s Borsosné beszállt Lilikével, Tamás pedig bucsuzni akart.

— Oh nem, szólt Lilike. Neked is velünk kell jönnöd. Az volna csak szép, ha apácskám és mamácskám nem is látnák azt, a ki engem megmentett. Ülj be, elférünk hárman is jól.

Beültek hát mind a hárman s a kocsi elrobgott.

Otthon már csakugyan aggódtak Lilike eltűnése fölött, de nem oly régóta,

mint Lilike hitte, mert szerencsés véletlen által a szülők csak későn vették észre a bajt. Alig hogy Zoltán és Lilike távoztak, a mamához nagy társaság érkezett látogatóba és késő estig ott maradt, a mama tehát elhalasztotta azt a dolgát, mely miatt pénzért küldte a gyermekeket. Nem is tűnt föl neki, hogy Lilike nem jön hozzá, mert Lilikének nem volt helye a nagy társaságban; a mama azt hitte, hogy kedves lánykája Zoltánnal játszik; Zoltán meg, mikor hazaérkezett és hallotta, hogy a néninél nagy társaság van, olyanformát gondolt, hogy ott bizony ő reá nincs semmi szükség, Lilike bizonyosan bevitte a pénzt a mamának s ott maradt. Zoltán tehát sarkon fordult s egy pajtásához ment látogatóba. Csak jó későn este, mikor már Torjai is hazatért s mindnyájan együtt voltak, akkor kérdezgették egymástól:

— Hát Lilike hol van?

Erre senki sem tudott felelni. Keresték minden szobában, az egész házban, de sehol sem volt nyoma, nem is emlékezett senki, hogy délután látta volna. Ekkor már kezdődött az ijedelem s Zoltán, derék vitéz fiu létére is, majd sirva fakadt aggodalmában és saját maga elleni haragjában. Ő reá volt Lilike bizva, s ő hagyta magára az utcán, zsebében a sok pénzzel... bizott benne, hogy Lilike egyenesen haza siet és átadja a pénzt. De nem jött, nem hozta el a pénzt. Mi történt vele? Hogy Lilike valami gonosz csinyt követett volna el, azt nem gondolhatták, mert jól tudták, milyen okos, derék leányka. Tehát valami szerencsétlenségnek kellett történni... talán eltévedt azon a rövid uton is.

Nagy volt a riadal az egész házban, mindenki készült, hogy neki induljon a keresésnek, mikor egyszerre kocsirobogás hallatszott és pár pillanat mulva örvendező kiáltozás hangzott a lépcsőn:

— Lilike! Itt van Lilike!

A mama sietett kifelé, de Lilike már rohant be a szobába és örvendve futott a mama karjaiba. (Lásd a képet a 389. lapon.) Természetesen nagy volt az öröm s jó ideig tartott, míg végre kissé lecsillapultak s akkor Lilike bemutatta a derék Tamást és az édes anyját, kik őt megmentették és haza hozták.

De mialatt Lilikeéknél olyan nagy volt az öröm, nézzünk most már utána, hová lett hát Iluska és mi történt vele.

A szegény Iluskával bizony sokféle történt, amiről Lilike és szülei semmit sem tudtak s ami a szegény leánykát tolvajság gyanujába keverte. Hogy pedig megérthessük, hát az elején kell kezdenünk, azon a napon, mikor Lilike meglátogatta volt kis védenczét s mikor aztán Szekeresné boltba küldte Iluskát, honnan ez oly szomoruan tért vissza.

Iluska akkor jókedvűen ment a boltba, meg is vette amit kellett és vigan indult hazafelé, mikor egyszerre elébe toppan valaki, még pedig nagy boszúságára senki más, mint a Boglyas Kata, ki így szólt:

— Ni, ni, itt van a mi Iluskánk!

— Én nem vagyok a maga Iluskája, nincs magával semmi dolgom, felelt Iluska és tovább akart menni.

— No, csak ne oly nagyon sietve, kicsikém. Ha neked nincs velem dolgod, van nekem veled. Nagy szükségem van

reád, azért hát csak jőjj szépen hozzám. Lásd, neked olyan jámbor, ártatlan arczocskád van, hogy mindenhova bemehetsz és sok szép holmit szedhetsz össze, mert ügyes is vagy.

— De én nem akarok a maga számára ügyes lenni.

— Csak ne makranczoskodjál, kicsikém. Én már elhatároztam, hogy hozzám kell jönnöd, tehát annak meg kell történni. Utána jártam, hol vagy, mi lett belőled. Tudom, hogy a gazdag Torjai vett pártfogásába . . . no persze, jobb dolgod volna, mint nálam. De hát szükségem van reád, Torjaiék pedig megélnék nélküled is, nagyon gazdag emberek, minap találkoztam egy boltban az asszonysággal, ugyancsak teli tárczája volt . . . de csak volt, hihíhi.

Boglyas Kata olyan kárörömmel nevetett, hogy Iluska megborzadt és hevesen kérde:

— Csak nem lopta ki annak az áldott jó asszonyságnak a tárczáját? Adja vissza ha tette, mert különben megmondom neki!

— Semmit sem fogsz megmondani, hanem mindent úgy cselekszel, a mint én parancsolom. Azt hiszed talán, te kis ügyü, hogy nem jártam jól végire mindennek? Tudom, hogy téged az a kis Lilike kisasszony mentett meg és roppant barátságot kötöttetek, te mint valami angyalt imádod . . . nem igaz?

— Igaz hát, és ha teszem, hát jól teszem, mert Lilike kisasszony az én védő angyalom és egész életemben hálás leszek iránta.

— Épen azt gondoltam én is. Most pedig figyelj arra, a mit mondok. Ha nem jössz hozzám és nem teszel mindent, a mit

én akarok, akkor jaj lesz annak a te drága Lilikédnek. Mert akkor én Lilikét fogom ellopni, nyomorékká teszem, eltöröm kezét,

... FUTOTT A MAMA KARJAIBA. (Lásd a 388. lapon.)

lábát és nevelek belőle koldus-tolvajt, a ki nekem majd pénzt keres, a mit te nem akarsz megtenni.

Iluska halásápadtan, meredten bámult a gonosz asszonyra. Eleinte arra gondolt, hogy a Boglyas Kata ezt csak

ijesztésül mondja, de aztán eszébe jutott, hogy ilyen gonosz tettekről beszélt neki jó nagymamája. A nagyvárosokban sok gonosztévő lappang, a ki minden bűnre kész. Megtehetik azt is, a mivel Boglyas Kata fenyegetőzik, hogy valamikép elragadják a kedves jó Lilikét, elrejtik titkos helyre, nyomorékká teszik, elcsufítják úgy, hogy édes mamája sem ismer rá többé. És Boglyas Kata azt fogja mondani, hogy az ő gyermeke... s Lilike mint nyomorék koldusgyermek fog lopni, kéregetni. Szegény Iluskának egészen összezavarodtak a gondolatai s szinte sikoltva kiáltott fel:

— Nem, azt nem fogja megtenni!

— De igen is meg fogom tenni. Hanem tőled függ az egész. Ha te hozzám jössz és nekem jól szolgálsz, akkor Lilikének nem lesz semmi baja.

Iluska még kisebb, tapasztalatlanabb volt, hogysen ilyen szörnyű bajban ki tudta volna gondolni, mi segíthetne a bajon. Csak azt látta, hogy Lilike boldogsága most tőle függ, hogy föl kell áldoznia magát, a Boglyas Kata tolvajszolgálatába kell állania, különben veszve van Lilike.

Csüggedten, könyes szemekkel bámult maga elé. Boglyas Kata pedig így szólt:

— Adok neked egy-két napi időt, hogy meggondold a dolgot. Három nap múlva eljövök, ha addig magadtul visszamen tértél hozzám. Különben gondoskodtam már, hogy a te pártfogóid maguk üzenek el téged.

Iluska nem értette e szavakat, mert nem vette észre, hogy mialatt beszélget-

tek, a gonosz egy szép tárczát csusztatott az ő, az Iluska zsebébe. Ez pedig nem volt más, mint a Torjainé tárczája, melyet Boglyas Kata akkor a bolt ajtajában kilopott Torjainé zsebéből. A pénzt kivette s az üres tárczát Iluska zsebébe csuszattatta, jól tudva, hogyha a tárczát meglátják Iluskánál, tolvajnak fogják tartani és bizonyosan elüzik.

— Most megyek haza, te is mehatsz, szólt végül a gonosz asszony. Holnaptól fogva várni foglak. Hogy hol lakom, azt tudod.

Ezzel elment s Iluska is egészen megzavarodva, halálos rémületben és aggodalomban tért vissza Szekeresné asszony házába.

A mi aztán Iluskával történt, azt tudjuk, egészen addig, mikor Szekeresné asszony Lilikékéhez sietett és jelentette, hogy Iluska megszökött.

Igen, Iluska csakugyan megszökött. Miután egész nap busult és gondolkozott, végre is csak azt gondolta, hogy kötelessége minden bajt és veszedelmet elhárítani az angyali jó Lilikéről. Ezt pedig másképp nem teheti, mintha engedelmeskedik a Boglyas Katának, ha elmegy hozzá és szolgál neki.

Térdre borult és elmondott egy imádságot, melyet még jó nagymamájától tanult. Aztán kilesett egy alkalmas pillanatot, mikor Szekeresné a kamarában dolgozott.

— Most mehetek... sokáig fog ott rendezgetni... mire előjön és keres, már messze leszek.

Kiosout az ajtón. Még egyszer visszatekintett a házacskára, melyben olyan

boldog élet kezdődött számára. Nagyon sóhajtott s szívében mély szomorúsággal de elszántan indult meg. Tudta, hogy nyomorúságos életre indul, szenvedések várnak reá, de nem habozott. Meg kellett menteni Lilikét.

Sokan látták, a mint sápadtan, szomorúan végig ment az utczákon, de senki sem sejté, hogy ez a szegény kis gyermek most a legnagyobb hőstettet viszi végbe: magát áldozza föl, hogy elhárítsa jótevőjéről a bajt és veszedelmet.

Egyenesen ama ház felé tartott melyben Boglyas Kata lakott. A kapunál egy pillanatra megállt s hideg borzongás futott rajta végig; de aztán elszántan belépett, fölment a sötét lépcsőn a tolvaj asszony lakására s remegő hangon, könnyes szemekkel mondá:

— Eljöttem, a mint kívánta.

— Nagyon okosan tetted, különben baj lett volna, felelé Boglyas Kata.

— De most már ugy-e nem fogja bántani Lilikét?

— Nincs rá szükségem, a mig te itt maradsz és megteszed, a mit parancsolok.

Iluska nem felelt. El volt tökéelve, hogy mindent megtesz, a mit a gonosz asszony kíván, de lopni nem fog. Ha lopni küldi, hát majd végig járja az utcákat és kér alamizsnát jószívü emberektől; talán csak összekoldul annyit, hogy a Boglyas Kata meg lesz vele elégedve.

Mindjárt másnap meg is kellett kezdnie új mesterségét. A csinos jó ruhácskát, melyet Lilikétől kapott, le kellett vetnie s kopott, szegényes ruhába öltöznie, hogy az emberek jobban megsajnál-

ják. Mielőtt utnak indult, a gonosz asszony így szólt hozzá:

— Aztán annyit mondok, hogy üres kézzel ne merj hazajönni. Menj olyan helyekre, a hol sok az ember, könnyü szerrel be lehet a tolongásban nyulni akárkinek a zsebébe. Mellékesen koldulhatsz is, de az nem sokat ér, az emberek legföljebb egy-két krajczárt adnak, abból kevés gyűl össze.

Iluska megindult szomorú utjára, de hü maradt jó szándékához. Eszébe sem jutott, hogy valahol lopjon, hanem szelid, könyörgő hangon kért alamizsnát a járókelő emberektől. Sokan megsajnálták a szomorú, sápadt képü gyermeket s adtak neki nemcsak krajczárt, hanem még tizeskét is. Egész nap kint kóborolt, a kemény hidegtől egész testében didergett, de azért csak koldult tovább s késő este volt, mikor végre haza mert menni, zsebében jó csomó pénzzel. Boglyas Kata átvette és megoldvasta.

— No, első napra megjárja. De ugy látom, csak koldulással szedted össze, pedig mondtam, hogy az nem sokat ér. Ha valakinek a zsebéből kiveszed a tárczáját, egy pillanat alatt többhöz jutsz. Máskor hát eszeden jársz, mert kikapsz.

Azon a napon, mikor Boglyas Kata odacsalta magához Lilikét és kifosztotta, Iluska megint egész nap koldult s késő este vetődött haza. Boglyas Kata ezuttal nagyon jó kedvü volt s nem törődött vele, hogy Iluska kevés pénzt hozott.

(Vége következik.)

NYÜFIKE KALANDJA,

vagy

a nyughatatlanság következményei.

— Tanulságos történetke hat képpel. —

NYLYAN jó dolga volt Nyüfikének, a milyen jó dolga csak lehet egy kis kölyök-kutyának. Jó gazdájok volt, a ki szerette az állatokat, a hü öreg eb pedig különösen kedvence volt. Egy nagy kosárban tehát puha fekvő helyet csinálta-

tott s a kosarat oda állította a pitvar sarkába. Itt még csak szellő sem érhetette a kutya-családot s kényelmesen heverésztettek.

Mondom, olyan jó dolga volt Nyüfikének, hogy jobbat már nem is kívánhatott. De hát ugy van az, hogy a kinek jó dolga van, nem éri be vele, hanem még jobbat kíván; addig töri fejét, míg eszébe jut valami, ami jó volna, ha volna.

...RÁSZÁNTA MAGÁT A SZÖKÉSRE.

Nyüfike is kitalált valamit s a mint két testvérjével ott heverésztett a kosárban, ilyenformán gondolkozott:

— Az már mégis unalmas, hogy mindig csak itt legyünk ebben a kosárban. Hiába kérem, nem visznek ki, pedig bizonyosan látnék, tapasztalnék valami szépet. De majd tudom én, mit csinálok. Mikor mindnyájan alszanak, kilopózom és szétnezek egy kicsit a világban.

A mit gondolt, meg is tette. Egy szép napon, mikor az öreg eb és a többi két kis kutya javában szundikált, Nyüfike

fölkapaszkodott a kosár szélére és rászánta magát a szökésre. A kosár széle egy kissé magas volt ugyan a földtől, de Nyüfi nem ijedt meg.

— Talán csak nem töröm ki a nyakamat? biztatá magát. Ha ügyesen lebozsátkozom, nem lesz semmi baj. Aztán ha kissé nagyot ugrom is, nem halok belé.

Óvatosan, csöndesen emelkedett föl, hogy a többit föl ne költse álmukból.

— Mire fölébrednek, már vissza is jövök, gondolá. Majd fognak bámolni testvéreim, ha elbeszélem nekik, mit min-

dent láttam, mialatt ők itt lomhán heverték.

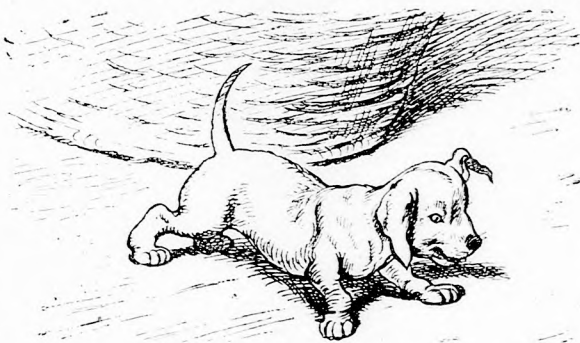
Fölkapaszkodott a kosár szélére, aztán vigyázva kiugrott. Nagyon jól sikerült. Orra bukkott ugyan és végig hempergett a földön, de nem szegte sem a nyakát, sem a lábát, még csak meg sem ütötte magát valami nagyon. Lábra állt tehát és annál büszkébben, egészen hetykén megindult nagy utjára.

Hová megy, hová jut, azt persze nem tudta, de nem is bánta. Legelőször is a pitvarban nézegetett körül. Itt minden-

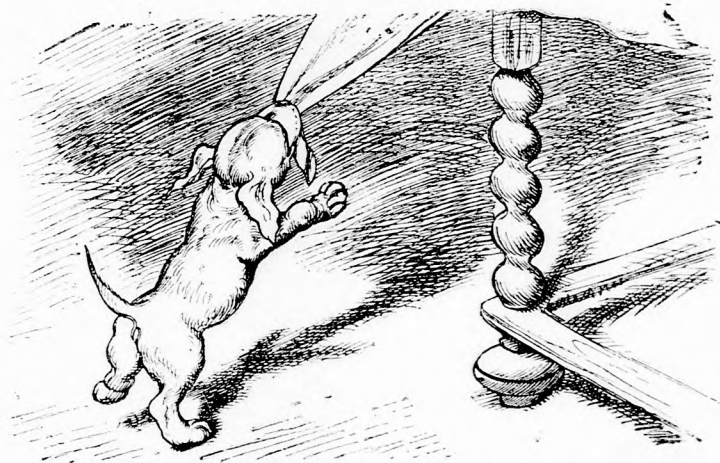
féle roppant érdekes dolgokat talált. Az egyik sarokban láda állt, mellette pedig egy pár téli csizma, megkenve faggyúval.

Ezt Nyüfi megnyalogatta és nagyon jónak találta, azért bele is harapott, de már ez nem sikerült olyan jól, mert a kemény bőrbe majd bele-tört gyöngye kis foga. Odább ballagott tehát és talált egy nagy szekrényt,

mely alá nagyon szeretett volna bebujni. Alája is dugta a fejét, de tovább nem fért, sőt a fejét is alig bírta visszahuzni; nagy sajnálkozva abba hagyta tehát a kutatást, pedig jól látta, hogy ott

...HETYKÉN MEGINDULT.

MEGKAPTA AZ ABROSZ CSÜCSKÉT. (Lásd a 394. lapon.)

a szekrény alatt egy kis egérke futkos és neveti őt.

— Hadd nevéssen. Majd találok én mulatságosabb dolgot is.

Tovább ment s egy ajtóhoz jutott, még pedig nyitott ajtóhoz. Egy pillanatig tűnődve állt meg, merjen-é oda bemenni.

Itt a pitvarban, ámbár most járta először körül, mégis félig meddig ismerős volt, mert a kosárból gyakran szétnézegetett, mindent láthatott. De ott az ajtón túl már idegen, ismeretlen világ kezdődik.

— Annál jobb, gondolá aztán. Hiszen ép azért indultam utra, hogy valami újat lássak. Menjünk bátran előre!

Belopózott a szobába és körülnézett. Nem látott semmi veszedelmet. Az ebédlő-szoba volt ez, az asztal meg volt terítve, de nem volt bent senki. Nyüfike valami jó szagot érzett s az asztalhoz közeledett, melyről hosszan lógtak le az abrosz csücskei.

— Ugyan mi ez, ami így lelóg? Talán ennek van olyan jó szaga, gondolá Nyüfi.

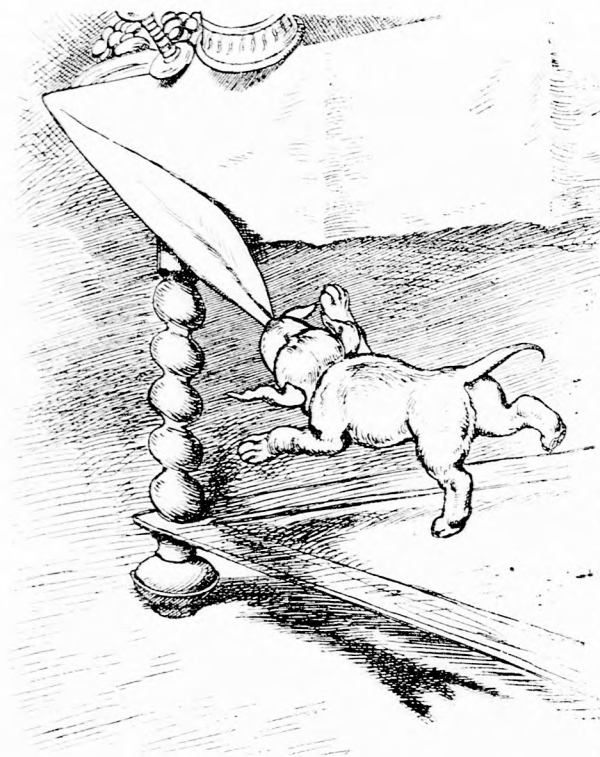
Megkapta az abrosz csücskét, (Lásd a képet a 393. lapon) de biz annak semmi jó ízét sem érezte. Ezt sem igen bánta, mert éhes nem volt. Hanem ha már egyszer szájába kapta, hát legalább játszani akart vele.

— Ni, ez mozog, ha belekapaszodom; még akár hintálózhatom is.

Ezt csakugyan megtehette, csak jól bele kellett a fogaival kapaszkodnia az abrosz sarkába. Meg is tette és hintálózott, a mi nagyon kellemes multság. Egyszerre pedig észrevett valamit: minél tovább hintázott, annál lejjebb jött az

abrosz csücske, úgy, hogy minduntalan meg kellett állapodnia és feljebb kapaszkodnia az abroszba.

— Ez furcsa! gondolá; fogadni mernék, hogy ez az abrosz lefelé csuszik az asztalról. Ez nagyon pompás, mert így

... A KANNA ... LEZUHANÓ FELBEN VOLT.

(Lásd a 395. lapon.)

talán lejön valami abból is, aminek odafent olyan jó szaga van.

Most már nem csupán játékból hitalózott, hanem remélte, hogy valami jó falathoz is hozzájuthat. És úgy látta, hogy nem hiába biztatja magát, az abrosz mind jobban csuszik, végre pedig, a mint egyszer fölpillantott, az asztal szélén meglátott valamit.

— Ni, az bizonyosan valami nagyon jó, olyan kedves jó szaga van. Jaj, beh pompás volna, ha hozzá juthatnék! Addig rángatom, míg lejön ide hozzám.

Ennek már nem is sok hiza volt, mert a kanna, gyümölcsös tál már zuhanófélben volt. (Lásd a képet a 394. l.)

Hogy mi az, mikor kanna meg tál lezuhan az asztalról, azt Nyüfike nem tudta, nem is sejtette; olyanformán képzelte, mint mikor ő a kosárból kiugrott. Arról sem volt sejtelve, hogy mi lehet ott fent azokban az edényekben; de azt már ki tudta találni, hogy valami nagyon jó lehet, mert finom orrocskája volt a kópénak, megérezte a jó szagot, melyet a meleg tej s a pogácsa, cukros sütemény terjesztett.

— Ahá, már jön, már jön, már látom!

Látta bizony, mert a kanna már csak félig állt az asztalon.

— No még egy kicsit! Most már bizonyosan lejön, húzzuk csak jól!

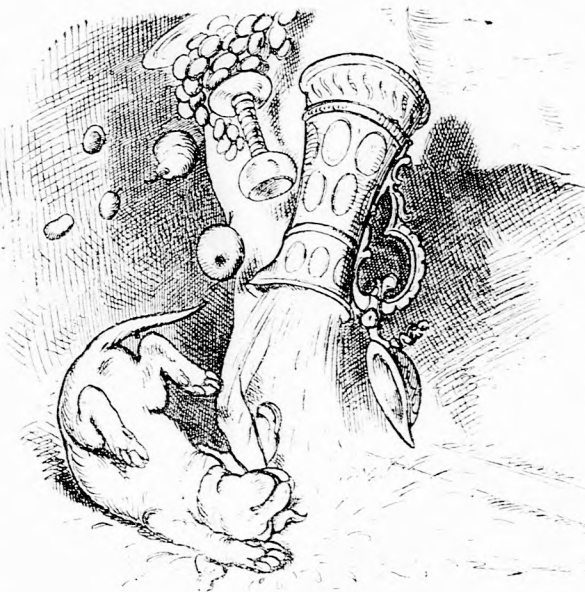
Húzta is egész erejéből.

Még egy nagyot rántott az abroszon és — beteljesült a kívánsága. A mi az asztalon volt, minden lezuhant. De hajh! Nyüfi most már tapasztalta, mi az, ha valaki oktalan dolgot kíván és kívánsága teljesült.

Mert mikor még egyszer nagyot rántott az abroszon, ez annyira engedett, hogy Nyüfike hanyatt esett. Ez még nem lett volna baj, de abban a

pillanatban fordult le a forró tejjel teli kanna, épen a fejére, bele a szemébe, úgy hogy majd megvakult, a forró tej pedig egyuttal sütötte is a bőrét. Ez még nem volt elég, hanem a tálból alma, körte, pogácsa potyogott rá, mint valami jég-eső, utoljára pedig a kanna is, a tál is épen reá esett, nagyot koppanva.

Nyüfike hamarjában azt sem tudta, mi történik vele; azt hitte, az egész ház

... ÉPEN REÁ ESETT.

reá szakad. Se látott, se hallott, csak azt érezte, hogy üti, süti valami, haláles veszedelem környékezi. Nem járt többé azon az esze, hogy valami jót kóstolgasson. Rémült sivitással ugrott föl és igyekezett menekülni a veszedelemből. Eleinte nem látott, csak úgy botorkált, prüszkölve, fejét rázogatva, míg végre nagysokára föl bírta nyitni a szemeit.

— Jaj, csak baza találnék, csak ki-

juthatnék innen! Jaj, csak még valami új veszedelem ne érjen!

Ugy meg volt ijedve, hogy azt sem tudta, melyik az ajtó, melyik az ablak. Ide-oda futkosott, míg végre véletlenségből eljutott a nyitott ajtóhoz. Szaladt is kifelé hanyatthomlok.

De amint kifutott a pitvarba, szégyenkezve állt meg. Már messziről látta, hogy a kosárban ébren vannak már anyja

TESTVÉREI NEVETVE NÉZTÉK.

és testvérei. Hogy is ne, hiszen olyan sivalkodást vitt volt véghez, hogy föl kellett ébredniök. Jól látták, mint kullog vissza leforrázva, csuffá téve. Arról szó sem lehet, hogy észrevétlenül visszalopózzék, amit különben sem tehetett volna meg, mert nem tudott volna a kosárba fölmászni.

Gyere csak, gyere! szólt az öreg eb. Hol jártál, mit csináltál?

Nyüfike szégyenkezve sompolygott közelebb. Még csurgott róla a tejes lé s az öreg eb boszusan emelte be a kosárba, míg testvérkéi gunyosan nevetve nézték siralmas alakját.

Hiába akarta volna tagadni, mi történt vele, kénytelen volt elmondani szerencsétlen kalandját. Mivel komoly baja nem történt, hát csak nevettek rajta s a helyett, hogy irigyelték, bámulták volna,

mint indulásakor hitte, ő szegyenkezett. Az öreg eb pedig így szólt:

— Lásd, így jár, aki nyughatatlan-kodik és olyanba kap, amire még sem esze, sem ereje. Vártad volna sorját, nem lett volna semmi bajod. Majd ha én ide-jét látom, kivezetlek benneteket a világba.

KORCSOLYÁZÁS.

(Képpel a czimlapon.)

Hó hó hó! . . .

Lehullott a hó,

Befagyott a tó!

Végre

Mehetünk a jégre!

Hamar ide, hamar hát

Azt a sikló korcsolyát!

Kössük a talpunkra,

Kezdődjék a munka!

Játszunk kettes fogatot:

Juliska, te tarthatod

Majd a gyeplőszárat;

A többiek: Lizike,

Meg a kicsi Misike

Csuszálnak utánad.

Megvagy-e már édes Ilkám?

Most előre mint a villám!

Hip, hop,

Ott vagyok,

Ahol lenni akarok;

Hip hop . . .

Mi dolog?

Futtomban felfordulok.

A többi is kegyetlenül

Mellém terül.

Egy csöppet sem búsulok,

Hisz ez katona dolog.

Te is, Tyutyú,

Szegény kutyú

Bár nincs vas a talpad alatt

Mégis nagyot estél hanyatt.

Oda se!

Egy kis bukás semmi se!

Megint gyorsan talpra állunk,

S mint a szélvész tovaszállunk,

Csak azért is iringálunk!

A DANI BÁCSI KIGYÓJA

— Kicsi történetke. —

NAGY vitában voltak Béla és Aladár, csakhogy Béla boszankodott és szegyenkezett, Aladár pedig gunyolódott. És még sokáig gunyolódott volna, ha oda nem jön Dani bácsi és meg nem kérli, mit czivakodnak már megint?

— Oh, nem czivakodunk mi, kedves bácsi, szólt Aladár. Hanem ez a Béla olyan félénk, hogy már igazán szegyenlem. Azt imént kint jártunk a jégen és egy kis pörünk támadt a többi fiukkal, hát Béla mindjárt megfutott.

— Ejnye, ez már nem szép dolog.

— Ugy-é nem, Dani bácsi? Én soha sem ijedek meg semmitől.

— Soha?

— De nem ám soha!

Dani bácsi kissé elkomolyodott, aztán így szólt:

— Ezt már megint nem szeretem, Aladár öcsém. Az igazi férfinak bátor-nak kell lenni, szembe kell szállani a veszélylyel; de nem szabad dicsekedni bátorságával, mert az ilyen hetvenkedés csunya dolog és megtörténhetik, hogy a hetvenkedő szegyenben marad, mert olyan-

kor ijed meg, mikor másnak ez még csak eszébe sem jutna.

— Oh, az már nem lehet. felelé Aladár. Tudom, hogy én soha sem járok ugy.

— Én nem tudom olyan bizonyosan. Megállj csak, mondok én neked egy kis történetet, mely rajtam magamon esett meg. Azt már bizonyosan hallottad, hogy én fiatal koromban katona voltam.

— Hogyne! Sokat beszélt róla apácska. Épen Dani bácsi példáját akarom követni, mert elbeszélte apácska, milyen vitéz honvédkapitány volt Dani bácsi, harczolt vagy tiz csatában, megsebesült, de mindig újra sietett a csatába és mindig legelől járt, igazi hős vitéz volt.

— No's, hogy hős vitéz voltam-e, azt nem tudom, de annyi igaz, hogy igyekeztem teljesíteni kötelességemet. Régen volt az, több mint harmincz esztendeje s én akkor még fiatal ember voltam. Mikor egy-egy csatából visszakerültünk a táborba, én magam is meg voltam elégedve magammal és épen úgy beszéltem, mint te most; dicsekedtem, hogy nem félek semmitől és képzelni sem lehet olyan esetet, hogy megijedjek valamitől. Nem is vontam senki kétségbe, mert látták, hogy a csatában el merek menni a legnagyobb veszedelembé is. Magam is hittem tehát, hogy nincs ezen a földön semmi, a mivel bátran szembe ne szállanék.

A háborúnak aztán vége lett s nekem külföldre kellett mennem. Hogy miért, azt most hosszadalmas volna elbeszélnem, majd egyszer mondasd el apácskáddal. Sokan voltunk, a kik messze idegen országba menekültünk, aztán so-

káig szerteszét bolyongtunk a világban. Én is sok idegen országot bejártam, addig-addig, míg egyszer eljutottam messze Ázsiába, Keletindiába.

Gyönyörű ország ez, hanem van nagy baja is: kegyetlen tigrisek tanyáznak ott az erdőken s elragadnak embert, állatot, a házak közelében pedig mérges kigyók lappanganak, melyeknek a marása halált okoz. Jártunk tigrisvadászatra s ez nagyon kedvemre való multság volt, mert bebizonyíthattam hátorságomat. Dicsértek és bámultak is, főkép a félénk természetű benszülöttek; de én nevetve és dicsekedve felelgetém:

— A ki annyi csatában harczolt, puskatüzzel, ágyugolyóval szembe nézett, az nem ijed meg semmitől.

Egy napon hosszabb kirándulásról érkeztem vissza szállásomra s a fáradságtól, nagy hőségtől ellankadva döltem pamlagra. Mihamar el is szunyadtam. Jó ideig aludtam, mert már esteledett, mikor fölébredtem. Épen nagyot akartam nyújtózni és fölkelni, mikor hirtelen elhült bennem a vér és én, a ki magamat olyan rettenthetetlenül bátornak véltem, remegve, meredt szemmel bámultam a székre, mely közvetlenül a pamlag mellett állt s melyre lepihenés előtt zubbonymat tettem. Mit láttam ott? Egy mérges kigyót!

Igen, ott kuszott föl, épen mikor a szememet fölnyitottam s mert kissé megmozdultam, a kigyó megállt, feje a zubbonym ránkai közé volt dugva, de vékony teste lecsüngött. Nem lehetett semmi kétségem, hogy onnan a ruha ránkai közül rám mereszti semeit és

várja
veti r
és re
kat
most
szek
tam
tudta
kigyó
gitsé
ezzel
lepte
meg
ugra
majd
órák
végr
gyuj

én n
a kig
kigy
szem
is se
met.
bony
titan

csod
mer
ben
meg
deln
zsin
mál

csen
is b

várja, hogy megmozduljak... akkor rám veti magát, megmar és végem van. Harag és rettegés fogott el. Én, a ki véres csatákat vívtam, tigrissel is megküzdöttem, most kigyómarás által nyomorultan veszszek el! Hogy meneküljek? Hiába akartam volna gyors szökéssel menekülni, tudtam jól, hogy legelső mozdulatomra a kigyó villámgyorsan rajtam terem... segítségért kiáltanom sem szabad, mert ezzel is magamra uszítom. Hideg veríték lepte el arcomat. A kigyó farka néha megmozdult s ilyenkor már azt hittem, ugrani készül reám. Majd a hideg rázott, majd a forróság futott végig s azt hittem, órákig tart már e szörnyű állapot, mikor végre belépett a szolgám, hogy lámpát gyújtson.

A szolga odalépett az asztalhoz és én nem mertem megszólalni, vártam, hogy a kigyó most majd a szolgára ront. De a kigyó nem mozdult... bizonyosan engem szemelt ki prédájának... Szolgám, nem is sejtve rettegésemet és a nagy veszedelmet, odalépett a székhez s fölvetette a zubbonyt, hogy szokása szerint kivigye tisztítani. Rémülten kiáltottam fel.

— Mi a baja, uram? kérdé szolgám csodálkozva.

Hát erre biz' én nem tudtam felelni, mert ekkor a zubbony már a szolga kezében volt s láttam, hogy amitől annyira megijedtem, az nem volt semmiféle veszedelmes kigyó, hanem a zubbonyom lelőggő zsinórja! Álmomból fölébredve, a félhomályban kigyó farkának véltem.

Nagyot nevettem magamon és bölcsen okultam belőle. Azt hiszem, azután is bátor ember voltam és vagyok talán ma

is; de nem dicsekszem, nem hetvenkedem vele. Az én kigyóm megtanított arra, hogy bármily jeles tulajdonsága van valakinek, ne bizakodjék el benne, mert tökéletes ember nincs a földön. A jó tulajdonság akkor jó igazán, ha szerénység kíséri.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXVII. köt. 23-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kuthen halála.“

Helyesen fejtették meg: Zsitvay Lola, Balog Marianna, Schwartz Berta és Józsi, Monzpart István és Elek, Beck Margit és Nellike, Frommer Irma és Hugó, Kövér Palma és Gusztáv, Vladár Lajos, Latzkó Hugó, Schmidt Ilonka, Rosenfeld Ida, Zágler Irén, Mauthner Alfréd, Gut Izsa és Singer Róza, Freund Miklós, Winkle Nándor, Krausz Aranka, Grossmann Ilma és Ernő, Auer testvérek, Deutsch Janka, Szieberth Imre, Falkenheim Ernő, Rónay Elemér, Egressy testvérek, Geduly Vilma, Rónay Zoltán, Tahy Sarolta, Pósch Gyula, Neuländer Malvina, Dunst Elemér, Kauzsay Ödön és Tibor, Ferenczy Károly, Ernst Miklós, Dézsán Péterke, Borbély György, Kubicsék Szabina, Hönig Dezső és Jóska, Lampel Czila és Sándor, Pap Loránd, Milch Ármin, Réthy Oszkár, Haász Jenő, Körmendy Anna és Jolán, Lits Márta, Freund Sándor, Uhlig Örsike, Szathmáry Margit és Emma, Jacobovics Jenő és Leó, Ullman Sarolta, Gyula és Antal, Günszler Lajos és Hermann, Schirmer Jakab, Weiszberg Háni, Kaufmann Malvina, Róth Paula, Fried-

manu Regina, Veiszburg Viktor, Spiegel Bella, Krisztháber Teréz és Paula, Trischler Etelka, Tomka Sarolta, Róth Regina, Abonyi Viktor, Návay Ilona és Aranka, Zsarkó Antika, Klein Sándor, Sebeti Jankó, Widder Andor, Szokolovits Iván, Hönig Szidi, József és Lajos, Müller Emi (Emmi vagy Emil? F. b.), Kleeberg Ödön, Fabritzky Emma, Irén és Pista, Engelmann Irma és Szidi, Kohner Ilona és Aranka, Nagyperkátai

zárdaí növendékek, Fleischmenn Irén, Völgyessy Irén, Schreyer Jenő, Detsinyi Katalin, Freund Szidónia és Rozália, Csekonics Pál, Gaál Emma és Elemér, Tóth Gizella, Elsner Aurélia, Mojsi-sovics Vilmos, Török Izora, Graus Aladár és Róbert, Fülöp Csilla, Richtseit Vilma, Szakáts Albert, Lányi Ilona és Róbert, Kűszler Gizella, Róth Mariska és Heléna, Sánta Etel és Irén.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

A lejáró esztendővel végére jár a „Kis Lap“ most folyó kötete is, hogy utána az újévvvel meginduljon az újabbik, mely immár a *huszonnyolczadik* lesz. Minden kötet befejezése egy-egy kedves megállapodási pont gyanánt szolgál nekem, honnan örvendve tekintek vissza a „Kis Lap“ eddigi köteteinek hosszú sorozatára, másfél évtizedes pályájára, mely a siker oly mértékét mutatja, minővel a magyar ifjusági irodalomnak terméke még nem dicselkedhetett. Ma a „Kis Lap“ már nélkülözhetetlen barátja, oktatója, szórakoztatója a magyar gyermekvilágnak s hogy jövőre is az legyen, kedves feladatomban ismerem.

Kis olvasóim nagy seregének, mely évről évre növekedő számmal csoportosul a „Kis Lap“ zászlaja alá, ma már nem szükséges elmondanom, mit nyújtott a „Kis Lap“ eddig és mit fog nyújtani jövőre. A nyári idő óta jól ismerjük mi már egymást. Kis olvasóim tudják, hogy minden héten mulattató, tanulságos olvasmányok változatos sorát kapják, művészi rajzokban gyönyörködnek, én pedig hosszú tapasztalásból, kis híveim javára, megtanultam, mit kell nyújtanom, hogy a „Kis Lap“ még fokozottabb mértékben elégítse ki várakozásukat.

Az újévvvel meginduló új kötet számára az érdekes dolgozatok nagy készlete áll már rendelkezésemre. Az első számban hosszabb **elbeszélés** fog kezdődni, mellette pedig, mint eddig, minden számban közlök **kisebb beszélyeket, meséket**, melyekhez alkal-milag rajzokat is készítették. A **költemények** szintén mindig rajzok kíséretében fognak megjelenni, valamint az oktató, ismeretterjesztő cikkek is. Elmegyakorló rejtvények, tré-fás feladványok, Forgó bácsi levelezése fölváltva fogják jövőre is kiegészíteni minden szám változatos tartalmát.

Az új kötetnél, tudom, együtt találom régi híveimet mind, és akik eddig barátai voltak a „Kis Lap“nak, szereznii fognak neki még újabb híveket is. A régieket és az uja-kat egyenlő szeretettel fogadja

hívetek

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legegyszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ **kiadóhivatalához** (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő : **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal : Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos : **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.